



alex. ștefănescu

JURNAL SECRET. Serie nouă

(2009-2015)

guest star - costel pătrășcan

CORINT
BOOKS



10 octombrie 2009. Ce bine că trăiesc! Că exist! Că încă trăiesc! Ce dragi îmi sunt toți cei care respiră acum, odată cu mine, pe Pământ! Ce dor îmi e de cei care au trăit înaintea mea! Ce fericit aș fi să știu că oamenii care se vor naște după ce eu am să dispar se vor bucura, ca și mine, de viață!

E o zi frumoasă, de toamnă. Mă scald în lumină, odată cu gâzele care au ieșit să se dezmorească, la soare, și cu arborii cuprinși de o exuberanță coloristică târzie. Există (ne-a explicat Edgar Papu în *Barocul ca tip de existență*) un fast al declinului. Îmi face bine gândul că îmbătrânesc și că peste nu mult timp am să mor. Am trăit cam șase săptămâni din viața la care speră un bărbat din România. Mai am o săptămână. Am să parcurg cu mulțumire și, inevitabil, cu melancolie și această a șaptea parte.

Unii cunoscute mă suspectează de demagogie când mă aud vorbind așa. Alții mă consideră frivol, incapabil să înțeleg tragismul existenței. Se înșală și unii, și alții.

Sunt fericit că străbat și această parte ultimă a vieții și că urmează să dispar. De ce? Pentru că în felul acesta simt intens că *sunt în rând cu lumea* și că am un destin comun cu ceilalți oameni. Declinul însuși este o formă de integrare și de participare la viață.



1990 - O lume cenușie...



2016 - O lume colorată...



c. PĂRĂȘCAN

Cum să nu înțeleg tragismul existenței, îl înțeleg. Dar îl înțeleg ca pe o suferință inutilă, provocată de vanitate. Și îi compătimesc pe cei care nu se pot împăca deloc cu ideea sfârșitului iminent. Au o gândire pedestră. Când mergi pe jos, te rănești adeseori la picioare. Dar dacă plutești pe valurile mării, orice suferință dispare. Mă las în voia existenței ca și cum aș pluti pe valurile mării. *Să mă ducă unde vrea, să mă ridice și să mă coboare, știe ea, mai bine decât mine, ce trebuie făcut!*

15 octombrie 2009. Întâlnire de neuitat în metrou. O femeie lătareată și șleampătă, cu dinți lipsă, nepieptănată, îmbrăcată într-un halat ca de zugrav, neîncheiat în față, vine impetuos spre mine, râzând. Precis a pus ceva la cale. Mă îngrozesc, mă uit în jur să văd dacă are complici. De ce trebuie să mi se întâmple tocmai mie așa ceva?

— Pot să stau lângă dumneavoastră?

Ce aș putea să spun?

— Stați!

— Nici nu știți ce mult mă bucur că vă întâlnesc! A fost o zi anostă, pentru mine, și mă gândeam că merit o compensație. Și iată că mi se oferă...

Limbajul îngrijit folosit de femeie mă surprinde. O întreb:

— Mă cunoașteți?

— Da, îmi răspunde ea, cu entuziasm. Bineînțeles că vă cunosc. V-am citit toate cărțile, sunt abonată la *România literară*... Cel mai mult îmi plac articolele dumneavoastră polemice.



Mi se pare că visez. În afară de faptul că mă flatează ceea ce spune, mă bucură și îmi inspiră respect modul cum vorbește.

— Vă interesează literatura?

— Foarte mult. Cândva voiam să fac Facultatea de Litere, dar ai mei nu aveau bani și a trebuit să muncesc ca să îi întrețin pe frații mei mai mici.

— Cum vă numiți?

— Iolanda Kațiki. E un nume grecesc...

Discuția continuă încă patru sau cinci minute, până când extraordinara mea interlocutoare, care mi se pare din ce în ce mai frumoasă, trebuie să coboare. Îmi mai spune ceva care i se pare extrem de important:

— Cunosc mulți oameni simpli care trăiesc în ignoranță. Au foarte mare nevoie de învățătură. De ce dumneavoastră, intelectualii, nu vă adresați direct lor? De ce lăsați în grija mea să le povestesc și să le explic ce gândiți? De ce vă certați inutil unii cu alții în loc să-i luminați pe cei care își duc viața în întuneric?

Trenul oprește și necunoscuta mă părăsește în grabă, zămbindu-mi fermecător.

— Atenție! Se închid ușile. Urmează stația Piața Unirii cu peronul pe partea stângă!

Am impresia că am visat. Totuși, în suflet mi-a rămas un sentiment de vinovăție care îmi dovedește că totul s-a întâmplat cu adevărat.

17 octombrie 2009. Grădina mea este plină de pânze de păianjen. Mi-am făcut obiceiul ca atunci când o străbat să agit în fața mea o mătură, ca să le rup și să nu le simt

atingerea neplăcută pe față, pe gât, pe mâini. Îmi tai cărări prin păienjeniș ca un explorator prin junglă. Uneori, din această luptă dusă la întâmplare mă aleg cu câte un păianjen răzbunător suit pe mine și chiar cu câte o înțepătură dureroasă, cum este cea a cărei urmă o port pe o pleoapă, sub forma unei mici umflături.

Azi-dimineată, în plin soare, am ieșit în grădină hotărât să termin definitiv cu pânzele de păianjen. Dar prima pe care am văzut-o mi-a câștigat admirația și m-a făcut să-mi retrag declarația de război.

După cum se știe, păianjenii își țin plasele în tot felul de unghere, acolo unde au de ce să le ancoreze. În grădină se folosesc de obicei, în acest scop, de pomii aflați la mică distanță unul de altul. Pânza care m-a fermecat constituia o excepție. Era prinsă cu o latură a ei de un pin solitar, aflat în mijlocul gazonului. Cealaltă latură, eu, cu imaginația mea de om, n-aș fi știut de unde să o prind și aș fi lăsat-o să fluture în vânt, ceea ce înseamnă că în scurtă vreme s-ar fi distrus. Păianjenul a ancorat-o însă, ingenios, cu un fir oblic, extrem de lung, de pământ. Rețeaua octogonală foarte frumos desenată strălucea în soare și stătea perfect întinsă, susținută de legăturile cu trunchiul pinului și de firul pieziș care se pierdea undeva în iarbă. Cum reușise, oare, fragilul și terifiant-grațiosul păianjen să ducă la bun sfârșit această lucrare, de o sută de ori mai mare decât el? Era ca și cum eu aș fi construit singur un pod de fier peste un fluviu.

Am început să mă uit mai atent și la alte pânze de păianjen. Ce artă! Este o crimă (culturală) să le distrugi. De acum înainte se vor bucura de protecția mea.

să-i cucerească, să trezească în ei o ardoare reprimată, să-i elibereze de inhibiții. Cu alte cuvinte, Alice Năstase nu se adresează exclusiv unor femei naive, ușor de înduioșat, ci tuturor femeilor (și tuturor bărbaților), nedescurajată de luciditatea dusă până la cinism a multora dintre ele (sau dintre ei). Ea vrea să o cucerească nu numai pe Emma Bovary, ci pe Flaubert însuși. Îți trebuie puțină nebunie ca să practici acest sport extrem al scrisului, iar Alice Năstase o are. În plus, și-a asociat ajutoare bine alese, printre care o publicistă de mare clasă, Simona Catrina, și un fotograf-artist, Paul Buciuta, pe care și l-ar dori și *Paris-Match* sau *Life* (cu Paul Buciuta — formă supremă de colaborare — Alice Năstase s-a și căsătorit!).

24 februarie 2014. Stimulat de lectura revistei *Tango*, caut printre amintirile mele un *love story* care ar merita să fie cunoscut de cititorii revistei.

Cea mai frumoasă poveste de dragoste pe care o cunosc este de fapt o întâmplare reală, tragică, și a durat cu totul câteva zeci de secunde. Mă aflu cu mulți ani în urmă, într-o zi de toamnă însorită, la Rădăuți, oraș prin mijlocul căruia trece calea ferată, așa cum prin Ploiești trece un bulevard străjuit de castani sau prin Timișoara — râul Bega. (Este o situație unică. La un moment dat, calea ferată taie cimitirul orașului în două, pentru ca apoi să pătrundă pe o arteră străjuită de magazine cu vitrine mari și reclame luminoase. Dacă ești pasager, poți vedea de la o fereastră a trenului familii ieșite la plimbare, îndrăgostiți fericiți că sunt împreună, femei făcând cumpărături, bărbați bând bere, pe terasa câte unui restaurant.)



CUM PUTEM SCĂPA DE CÂTEVA KILOGRAME...



Pe o stradă care urcă în pantă lină spre calea ferată și o traversează, înainta încet — în momentul evocat acum de mine — un alai de nuntă, cu mirii în față, ținându-se grațios de mână, cu nașii și părinții în spatele lor, urmați la rândul lor de o mulțime de rude, prieteni și cunoscuți, toți îmbrăcați sărbătorește, cu cocarde de nuntași prinse în piept. Eu n-aveam nicio legătură cu nunta, dar mergeam în urma alaiului, din plăcerea de a vedea oameni cu figuri luminoase.

Când a pășit pe scândurile date cu păcură fixate între șine — pentru a face mai ușoară trecerea pietonilor —, mireasa și-a prins piciorul în deschizătura dintre fier și lemn. Dacă n-ar fi avut glezna atât de fină, n-ar fi căzut în acea capcană. Mirele s-a aplecat repede să o ajute pe tânără să-și scoată piciorul din strânsoare, dar în mod curios nu reușea. Cei din jur strigau: „Lasă-i pantoful acolo!” Cineva i-a întins mirelui un briceag: „Taie-i șireturile!” Numai că pantofii nu erau pantofi, ci un fel de cizmulițe care îmbrăcau gambele strâns, până la genunchi.

Tocmai atunci s-a auzit venind trenul, din dreapta, cu o locomotivă viforoasă, șuierând strident și cu vagoane huruitoare. Lumea care se îngrămădise în jurul mirelui și miresei, cu o solitudine care mai mult încurca decât ajuta, s-a dat repede cu un pas înapoi. Mirele, însă, a început să alerge pe calea ferată spre locomotivă, făcând-i mecanicului semne desperate să oprească. Mecanicul l-a văzut și a încetinit cât a putut, dar a fost în zadar. Locomotiva l-a doborât la pământ pe mire instantaneu, ca la un joc de popice monstruos, iar după numai o secundă a strivit-o și pe mireasă. Într-un timp jignitor de scurt, un bărbat și o femeie tineri, împreună cu toate visurile lor, s-au dus în neant.